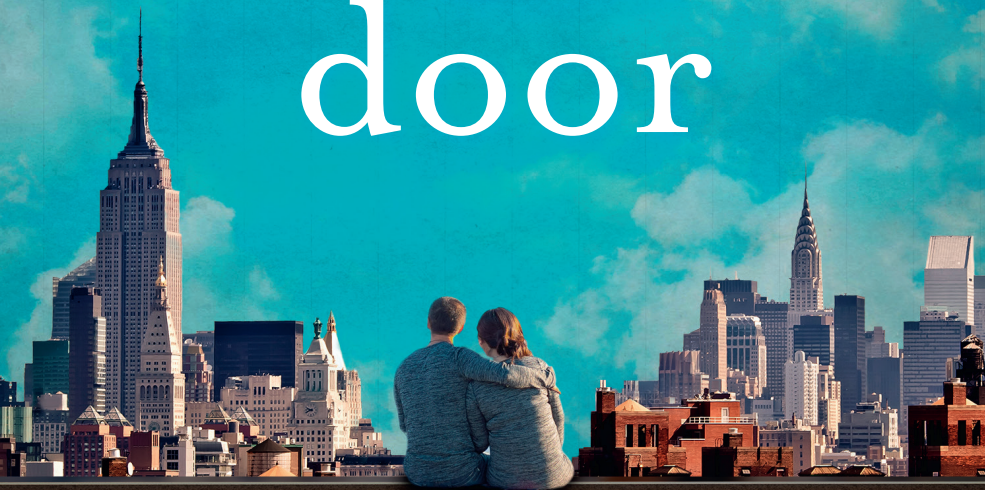

RACHEL HAUCK

Tussen de regels door

Als twee mensen allebei een anonieme uitnodiging
ontvangen voor een mysterieuze leesclub, verandert alles.

1

JETT

Manhattan, augustus

Het was een mooie toestand. Een nacht in de cel omdat hij op een bruiloft een vechtpartij was begonnen. Waar was hij mee bezig?

In het flauwe licht van de tl-buizen dat vanuit de gang naar binnen viel, bekeek hij zijn pijnlijke hand. Hij probeerde zijn gekneusde vingers te strekken, maar kromp ineen van pijn.

Sinds zijn jeugd in Chappaqua en zijn knokpartijen met zijn broer had hij niet meer zo veel klappen uitgedeeld.

De volgende keer dat hij ergens voor werd uitgenodigd, zou hij die uitnodiging direct afslaan – en al helemaal als het een bruiloft was.

Hoewel het natuurlijk niet aan de uitnodiging lag. Dit nachtje bij de sterke arm der wet had hij helemaal aan zichzelf te danken. Hij had alleen maar een bruidsmeisje willen beschermen tegen een dronken getuige.

Maar was hij nu een held? Nee, Jett Wilder, junior hoogleraar Engels aan het prestigieuze New York College, liefhebber van woorden en literatuur en zo af en toe een tochtje door een gevaarlijke stroomversnelling, was een crimineel.

Oké, ‘crimineel’ was misschien een beetje overdreven. Maar evengoed was hij in de boeien geslagen en afgevoerd in een politieauto, waar hem zijn rechten werden voorgelezen en vervolgens was hij achter de tralies gezet. Daar had hij een lange, maffe nacht doorgebracht met drugsdealers, pooiers, donkenlappen, kruimeldieven en verstoorders van de openbare orde.

Dus ook hij werd tot de misdadigers gerekend.

Hoe had het zover kunnen komen? Hij had een hekel aan geweld en was trots op zijn diplomatie en voorbeeldige burgerschap.

Jett stond op van het bankje, waarop hij naast de grote kerel had gezeten die zich ook in het gevecht had gemengd, en liep naar de ijzeren tralies.

De halfduistere cel had zijn tijdsgevoel in de war gestuurd. Zat hij hier nu één of vijf uur? De dienstdoende agent had hem alles afgenomen waaraan hij kon zien hoe laat het was – zijn horloge en zijn telefoon – voordat hij hem hier had opgesloten om weg te teren.

Te oordelen naar zijn rammelende maag was het al lang tijd geweest voor ontbijt.

Hij greep de spijlen beet en verzette zich tegen een plotselinge golf van claustrofobie. Hij wilde hier weg. Maar hij verdiende het om hier te zijn. Wat er verder in zijn leven ook zou gebeuren en gebeurd was, hij verdiende het.

Zijn scheiding? Had hij verdiend. Een conflict met zijn baas? Verdiend. Moeizame relatie met zijn ouders? Voor honderd procent verdiend.

Hoe zou het toch komen dat je je leven ging evalueren als je achter de tralies zat? Los van de stank en het gesnurk en gekreun?

‘Hallo?’ Jett leunde tegen de grijze, afbladderende spijlen. ‘Hé, mag een man hier geen telefoontje plegen?’ Als hij al iemand had gebeld, was hij het vergeten. De vorige avond kon hij sowieso maar beter snel vergeten.

‘Je wilde niemand bellen.’ De grote kerel kwam naast hem staan en stak zijn armen door de vierkante openingen van de tralies. ‘Jij wist ze goed te raken gisteren op die bruiloft.’

‘Ik zou je wel willen bedanken voor je hulp, maar kijk wat het ons heeft opgeleverd.’

De grote kerel stak zijn hand naar hem uit. ‘Chuck Mays. Uber-chauffeur. Crimineel. Die kerel vroeg er echt om.’

Jett sloeg zijn hand tegen die van Chuck. ‘Jett Wilder. Junior hoogleraar Engels aan het NYC. Crimineel.’

‘Als ik een getuigenverklaring nodig heb dat jij bent begonnen, kun je me die dan geven?’ Chucks zwaarmoedige verzoek werd geaccentueerd door zijn gezwollen onderlip. ‘Hoewel je behoorlijk dronken was.’

Jett wreef over de zijkanten van zijn bonkende voorhoofd. 'Ik drink nooit veel.'

'Ging je daarom gisteren zo tekeer?'

'Ik hou niet van bruiloften.'

'Ik ook niet.' Chuck vouwde zijn stevige vingers door de tralies in elkaar.

Jett keek hem aan. 'Ben je bevriend met de bruid of de bruidegom?'

'Bridegom. We zaten samen op de middelbare school in Jersey. En jij?'

'Bruid. Ze is een collega van me.'

De mannen knikten elkaar kort toe.

'Dus je houdt niet van bruiloften en je drinkt haast nooit. Waar kwam dat van gisteravond dan vandaan?' vroeg Chuck.

'Lange week. En jij? Waarom ging jij meedoen?' Bruiloften maakten Jett net zo onrustig als alcohol deed. De combinatie van beide was een ramp.

'Nog langere week.'

Jett lachte. 'Acht dagen?'

'Maar dan zonder de Beatles op de achtergrond.'

'Herkenbaar.'

'Dit gaat me wat kosten.' Chuck balde zijn handen tot vuisten en klemde zijn kaken op elkaar.

'Ons allebei. Ik verwacht een rekening van de vader van de bruid.'

'O, geld? Mij gaat dit wel meer kosten dan... Hebben ze jou de telastlegging voorgelezen?'

Jett wees naar zijn hoofd. 'Toen ik wakker werd, duurde het sowieso even voordat ik wist waarom ik hier zat.'

Chuck ontspande zijn handen weer. 'Verstoring van de openbare orde. Openbaar dronkenschap. Geweldpleging.' Zijn houding veranderde terwijl hij de aanklachten opsomde en zijn stem kreeg een woedende klank. 'Stom, stom, stom...'

Ja, dat kon je wel zeggen. Jett had gewoon thuis moeten blijven en zich achteraf bij Jenn, de bruid, moeten verontschuldigen.

'Ik had graag willen komen, maar bruiloften...'

Ja, wat was dat met bruiloften? Herinnerden ze hem aan wat hij

had verloren? Aan zijn gebroken hart, waar hij eindelijk mee had leren leven?

Maar hij kon zich onmogelijk de rest van zijn leven afzijdig houden van het geluk van andere mensen. Bovendien kwam zijn aanstelling aan het illustere, particuliere, elitaire New York College met bepaalde verplichtingen. Het was afstandelijk en oncollegiaal geweest als hij had geweigerd naar Jenns bruiloft te gaan.

Bovendien was hij het min of meer aan haar verplicht. Hij had bij haar uit mogen huilen toen zijn vrouw hem had verlaten en ze had de rest van de faculteit ingeschakeld om hem te steunen. Het minste wat hij had kunnen doen, was naar haar bruiloft komen.

Het liet zich raden hoeveel schade deze receptie hem had toegebracht. Het zou beslist meer kosten dan een nederig excuus.

‘Die getuige was echt een zak.’ Chuck liep in zichzelf mompelend heen en weer. ‘Dat bruidsmisje had al tien keer gezegd dat hij haar met rust moest laten. Dit maakt me kapot.’

Jett herkende de zwaarmoedigheid in Chucks gezicht, die nog werd versterkt door zijn donkere ogen en hangende oogleden.

‘Maakt je kapot?’

‘Kapot, ja.’ Het antwoord kwam snel en verhit. ‘Ze komt erachter. Zeker weten. Ik raak ze kwijt.’

‘Wie raak je kwijt?’

Chuck ging zitten op een bankje dat was vrijgekomen doordat iemand naar de wc ging en bedekte zijn gezicht met zijn enorme handen.

‘Beetje ironisch, of niet?’ Jett liep naar hem toe en klopte hem op zijn massieve schouder. ‘Jij en ik zitten in de bak omdat we een bruidsmisje hebben verdedigd tegen een dader die nog gewoon vrij rondloopt. Betekent hoffelijkheid dan niets meer tegenwoordig?’

De grote man tilde zijn hoofd niet eens op.

‘Gaat het?’ Jett boog zich iets voorover om zijn gezicht te kunnen zien.

‘Nee.’ Chuck kwam overeind en richtte zich tot zijn volledige lengte op. Het was moeilijk te geloven dat hij voor zijn Uber-baan de hele dag dubbelgevouwen in een auto zat. ‘Ik heb waarschijnlijk mijn leven verpest.’

‘Kop op man, zo erg kan het toch niet zijn. Een akkefietje op een bruiloft?’ Hij sprak net zo goed zichzelf moed in als Chuck. ‘Enkel verstoring van de openbare orde.’ Zo’n klein vergrijp kon moeilijk iemands hele leven verwoesten. ‘We komen er vast met een boete vanaf.’

‘Je snapt het niet. Ik kan me dit niet veroorloven.’ Chuck raakte voorzichtig een snee in zijn wang aan. ‘Jij slaat goed raak, wist je dat?’

‘Sorry, man.’

‘Niet nodig. Ik had me er niet mee moeten bemoeien.’ Chuck knikte naar zijn knokkels en vervolgens naar die van Jett. ‘Jij bent ook bont en blauw. Krijg je nu problemen met je universiteit?’

‘Geen idee.’ Jett rekte zijn vingers nog maar een keer, in de hoop dat het hielp tegen de zwelling en de pijn.

Zijn knokkels waren geschaafd en gezwollen en toen hij over zijn kaak wreef, gleden zijn vingers langs twee kapotte plekken. En toen hij voorzichtig bij zijn oog voelde, kromp hij ineen van de pijn.

Chuck leunde weer voorover en liet zijn hoofd in zijn handen zakken.

Wat kon hij nog meer tegen hem zeggen?

‘Hé daar, meneer agent?’ Jett tuurde de gang in, hopen op een teken van hun aanstaande bevrijding.

Een medegevangene kwam lachend overeind. ‘Je zit hier vast totdat ze je komen halen.’

‘Bestaat er niet zoiets als snelrecht?’

Met een zucht ging hij naast Chuck zitten. De boord van zijn smoking was gescheurd en hing los over zijn schouder. Aan zijn pak ontbraken twee knopen, zijn overhemd was gescheurd en zat onder de rode vlekken. Wijn, geen bloed.

Hij moest nodig naar huis, onder de douche en naar zijn werk. De dag van gisteren achter zich laten en vergeten.

Hij moest deze ochtend twee colleges geven en had papers te beoordelen. Bovendien moest hij een proefschrift afronden en klaar maken voor publicatie, zodat het gepresenteerd kon worden op de receptie van de Roth Foundation in november. Zijn baas, Renée, voorzitter van de sectie Literatuur, had hem uiteindelijk voor het blok gezet.

‘De publicatie van dit proefschrift is heel belangrijk voor de Roth Foundation en voor de universiteit, Jett.’

Als hij zich op de campus vertoonde, zou hij zeker op het matje worden geroepen bij Renée. Of misschien bij de faculteitsvoorzitter van de sectie Engels. Hij had het handboek van de faculteit nog niet ver genoeg doorgelezen om te weten hoe ze omgingen met delinquente hoogleraren – in het bijzonder als ze de bruiloft van een collega-hoogleraar hadden verstoord.

Dus zo zag zijn leven eruit op zijn dertigste. Hij was een gescheiden man die de grip op zijn leven kwijt was en nu toch echt geen uitvluchten meer had.

Het was al zwaar genoeg geweest om zijn broer Storm die dag op de Eiger te verliezen. Maar toen de enige persoon die zijn leven de moeite waard maakte hem had verlaten... Soms was het allemaal gewoon te veel.

Jett leunde tegen de muur en gaf zich over aan de vermoeidheid van de afgelopen twee jaar.

Mocht hij misschien heel even gewoon moe zijn?

Hij slaakte een diepe zucht en voelde dat zijn oogleden zwaar werden. Maar toen klonk er opeens een zoemtoon en het geluid van een stalen deur die open- en dichtging.

Jett ging rechtop zitten en stootte Chuck zachtjes aan. ‘Wakker worden, slaapkop. Ik hoor voetstappen.’

‘John Wilder en Charles Mays.’ Een agent in uniform zwaaide de deur open. ‘Jullie kunnen gaan. Je wordt verder niet aangeklaagd.’

Jett knikte hem even toe en schoot naar buiten. ‘Dank u, meneer agent.’

‘Graag gedaan, meneer de gevangene.’

Een andere agent begeleidde hem naar de uitgang en gaf hem een envelop met zijn bezittingen – stel je voor, zijn meest waardevolle bezit paste in een gele envelop. Hij wist niet hoe snel hij buiten moest komen, het licht in, zijn vrijheid tegemoet.

‘Jett Wilder.’ Chuck liep achter hem aan de trap van het politiebureau af. Hij glimlachte breeduit en van zijn eerdere wanhoop was geen spoor meer te bekennen. ‘Daar kwamen we goed vanaf. Geen aanklacht.’

‘Daar doe ik het voor.’ Hij drukte de grote man welgemeend de hand. ‘Tot ziens op de volgende bruiloft.’

‘Dat kan nog wel even duren. En, eh... ik werd geloof ik wat emotioneel, zonet.’

Jett stak zijn hand op. ‘Is al goed. Het was een lange dag.’

Chuck grijnsde en draaide zich om. ‘O, trouwens,’ zei hij, terwijl hij Jett weer aankeek. ‘Ben je soms familie van Bear Wilder, de avonturier?’

‘Dat is mijn vader.’ Jett liep achteruit naar de stoep.

‘Je vader! Hoe was dat voor jou toen je jong was? En is jouw broer niet –’

‘Chuck.’ Jett stapte de straat op om een taxi aan te houden. Als hij zich haaste, was hij nog op tijd voor zijn eerste college. ‘We hebben één nacht samen doorgebracht. Laten we hier gewoon de komende jaren nog af en toe eens met genegenheid aan terugdenken.’

‘Ik vroeg het alleen maar.’ Chuck begon de andere kant op te lopen.

‘Sorry, maar ik heb haast.’ Er stopte een taxi naast hem. ‘Ik moet over twee uur lesgeven.’

‘Ik wilde je een lift aanbieden. Rondje van de zaak.’

‘Dat hoeft niet, maar bedankt.’ Jett schoof op de achterbank van de taxi en ratelde zijn adres in Greenwich Village af.

Hij schudde de envelop leeg op de achterbank en er viel een dikke, crèmekleurige kaart uit. Hij negeerde hem en keek op zijn telefoon om te zien of hij berichten gemist had – veertig stuks – en deed zijn horloge om. Toen hij zijn portemonnee en sleutels in de binnenzak van zijn jas had gestoken, bekeek hij de kaart. Het zou wel een opsomming zijn van de inhoud van de envelop, dacht hij.

Maar het was een uitnodiging.

U bent van harte uitgenodigd voor The Fifth Avenue Story Society.

Bibliotheek van The Fifth Avenue Literary Society

Bower Room

Maandag 9 september om 20.00 uur

Jett moest lachen. Een uitnodiging voor een verhalenvereniging? Hij draaide het kaartje om, maar er stond geen contactinformatie of retouradres op. Dit was vast niet voor hem.

Hij had nog nooit gehoord van de bibliotheek van The Fifth Avenue Literary Society. En na zijn nacht in de cel was hij beslist niet van plan om op korte termijn weer een uitnodiging aan te nemen. Waar die ook voor mocht zijn.

2

LEXA

Er was moed voor nodig om vooruit te komen. Ze hoefde zich alleen maar te vermennen, Zanes kantoor binnen te lopen en het hem te vragen. Nee, mee te delen.

‘Ik ben je CEO.’

Hij had de vacature voor CEO negen maanden geleden opengesteld, maar nog geen enkel sollicitatiegesprek gevoerd.

Technisch gezien was Lexa binnen de organisatiestructuur slechts Zane Breas’ personal assistant, zijn PA. Hij had haar zeven jaar eerder aangenomen toen ze vlak na haar huwelijk hiernaartoe was verhuisd.

Zij had net de businessschool afgerond aan Florida State. Hij was vlak daarvoor vanuit Nebraska naar New York gekomen om ZB Burgers te lanceren, een snelgroeende hamburgerketen in het wat hogere segment.

In die moeilijke beginperiode was er helemaal geen organisatiestructuur geweest. Lexa had al meteen een leidinggevende rol ingenomen in het snelgroeende ZB Enterprises, het moederbedrijf van Manhattans hipste nieuwe restaurant.

Ze at achter haar bureau een energiereep terwijl ze haar e-mails bekeek – die van haar en die van Zane. Het najaar kwam eraan en daarmee ook een van de grootste pr-evenementen van het bedrijf: de Zaney Days.

ZB Burgers was sponsor van een foodfestival voor het hele gezin met leuke activiteiten in het park. Het vond plaats in onder andere Manhattan, Miami, Omaha, Dallas en Denver. Een jaar eerder waren bij het grote evenement in Central Park de foto’s en filmpjes van beroemdheden die leuke dingen deden met ‘gewone’ mensen viral gegaan.

Het was drie jaar geleden allemaal begonnen met haar idee. Ze

wilde lekker eten combineren met het gemeenschapsgevoel en de hamburgerliefhebbers in die grote afzetmarkten kennis laten maken met Zanes heerlijke familierecepten.

Het was een doorslaand succes geworden.

‘Goeiemorgen.’ Zane bleef bij haar bureau staan. Hij zag eruit alsof hij zo van de pagina’s van een hip mannenblad was gestapt. Er hing een herenluchtje om hem heen en hij had de *New York Post* onder zijn arm.

‘Goeiemorgen.’ Lexa stond op en hield haar hand voor haar mond terwijl ze een hap van haar reep doorslikte. ‘Je iPad ligt op je bureau. We hebben om tien uur een vergadering over de Zaney Days.’ Ze trok de pen los waarmee ze haar nog vochtige haar in een knot had vastgezet.

‘Wat zou ik zonder jou moeten beginnen?’

Was hij charmant? Zeker. Maar zijn uitstraling van ruige boerenjongen uit Nebraska werkte nog sterker in zijn voordeel. Dat was de x-factor die ontbrak bij de meeste jonge ondernemers in Manhattan.

Iedereen was dol op Zane. En zo niet, dan mochten ze hem en respecteerden ze hem.

Lexa prees zichzelf gelukkig dat ze bij zijn team hoorde.

Na haar scheiding was haar werk haar redding geweest. Het had voorkomen dat ze gek werd. Haar lucht gegeven terwijl ze het gevoel had dat ze verdronk.

Elke dag stond ze om vijf uur op, deed een work-out en maakte zich klaar. Om kwart voor zeven nam ze de metro voor het korte ritje van haar appartement in Greenwich Village naar het nieuwe kantoorgebouw van ZB in Tribeca.

Om vijf over zeven zat ze achter haar bureau, tien over op zijn laatst, en bereidde ze zich voor op de dag. Ze checkte haar mail, verschoof afspraken van haar agenda naar die van Zane en weer terug, beantwoordde berichten van de bedrijfsleiders van de ruim twintig vestigingen van ZB en bekeek de verslagen van elk departement.

Als ze het werk deed van een CEO, zou ze ook gewoon CEO moeten zijn.

Daarna haalde ze snel de stijltang door haar haar bij de damestoi-

letten. Meestal kwam Zane rond die tijd binnen en vanaf dat moment was het alle hens aan dek.

‘Heb je de kopieën van het artikel in *Forbes*?’ Zane liep naar haar toe, terwijl hij op zijn iPad keek.

‘Op je bureau.’

Zane Breas was het jongste wonderkind in de ondernemerswereld en hij vond het leuk om de artikelen die over hem verschenen te bewaren.

Toen hij de vestiging aan Forty-Sixth Street had geopend, was het plotseling razendsnel gegaan.

Nu werden ze overspoeld door verzoeken van franchisehouders en steden die graag een vestiging van ZB wilden en ze konden nauwelijks aan alle vraag tegemoetkomen. Maar Lexa had allerlei ideeën over de manier waarop ze ZB naar een hoger niveau konden tillen.

En dat bracht haar terug bij het feit dat ze Zane moest vragen – mededelen – dat zij CEO moest worden.

‘Hoe was je weekend?’ Zane ging op de rand van haar bureau zitten en reikte haar zijn iPad aan, met de agenda open. ‘Je hebt mijn donderdagmiddagen niet geblokt.’

Lexa keek naar het scherm en gaf hem het apparaat terug. ‘Jawel. Vorige week. Wil je dat ik ze elke week voor je blok?’

‘Ja, voor onbepaalde tijd.’ Hij pakte een snoepje uit de schaal op haar bureau. ‘Maar goed weekend gehad? Ik begrijp niet hoe jij het uithoudt in dat appartementje van zeventig vierkante meter zonder lift.’

Ze opende Zanes agenda. ‘Op zaterdag heb ik gewerkt. De reclamescripts voor de Zaney Days waren helemaal niet goed. Dat marketingbedrijf huren we niet nog een keer in. Op zondag heb ik het grootste deel van de dag geslapen.’ Over werken op zaterdag gesproken, als CEO zou ze... ‘Hoe zit dat trouwens met die donderdagmiddagen? Je bent toch niet weer begonnen met golf?’

Het jaar daarvoor had hij zich gewaagd aan een potje golf met een paar profspelers. Hij had een bal de parkeerplaats op geslagen, die dwars door de ruit van een Lamborghini was gegaan.

‘Nee. Maar het duurt niet lang meer voor ik het onder de knie heb.’

Hij liep terug naar zijn kantoor en Lexa kwam achter hem aan. ‘Nog nieuws over de foodtruck? Ik wil zo snel mogelijk met een mobiele ZB Burgers-kraam de straat op in Manhattan om te zien of we in de grote steden een restaurant-nieuwe-stijl kunnen ontwikkelen.’

‘Eén megaproject tegelijk, Zane. Ik heb de foodtrucks naar volgend jaar verschoven.’

Hij keek haar strak aan terwijl hij achter zijn bureau ging staan. ‘Je moet het met mij overleggen voordat je dingen verschuift. Ik ben het hoofd van dit bedrijf.’

‘En ik ben de nek.’ Ze keek net zo strak terug. Hou vast. Niet wegstijgen. Ze ademde pas uit toen zijn aanstekelijke grijns over zijn gezicht gleed.

‘Dan heb ik geloof ik wat kramp in mijn nek.’ Hij trok met een voet zijn stoel onder het bureau vandaan, ging zitten en liet de *Post* op zijn laptop en zijn koffiemok van gisteren vallen. Lexa pakte de mok eronder vandaan en zette die op de hoek van het bureau om mee te nemen naar de medewerkerskeuken.

‘Ik vertrouw op je oordeel, maar laten we het dan in januari oppakken. De leverancier van de truck biedt ons een geweldige deal.’

‘Heb je het contract wel gelezen? Ook de kleine lettertjes? Hij stelde belachelijke voorwaarden in zijn onderhoudscontract.’ Ze had de contracten van elke verkoper en leverancier meerdere keren doorgenomen, waarbij ze goed had gekeken naar zinsneden die voor meerdere interpretaties vatbaar waren en naar uitsluitingsclausules. ‘O, trouwens, ik heb Quent tot mijn assistent gemaakt.’

Zane had deze jongen van Harvard met een master in Business Administration aangenomen. Hij dacht dat wat blauw bloed uit Boston hem als jongen uit Nebraska wat extra invloed zou opleveren en goed voor zijn reputatie zou zijn. Maar de jongen was niet meer dan doorsnee en zelfs een beetje lui en verwaand.

‘Quent? Met een master van Harvard in marketing en business?’

‘Laat je niet verblinden, Zane. Volgens mij moet Harvard een vak toevoegen over op tijd komen en het werk doen dat je wordt opgedragen. Ik heb hem al vier keer om een update gevraagd over zijn taken voor de Zaney Days. Nog niets gezien.’

‘Hij is nog jong.’

‘Op zijn leeftijd had jij een bedrijf opgericht. Hij heeft geen excuus. Maar hij is dus nu mijn assistent, totdat hij een betere werkhouding ontwikkelt.’

Zane keek haar even onderzoekend aan, met zijn kin iets omhoog. Ze zette zich schrap voor een discussie.

‘Goed dan, maar stuur hem naar me toe wanneer hij binnenkomt.’

‘Ik doe wat het beste is voor het bedrijf, Zane.’

‘Ik heb alleen het gevoel dat je mij passeert, Lex.’

‘Ik doe het werk van de CEO en ik denk dat je iemand –’

‘Ja, ja, ik weet het. Iemand moet aanstellen. Je hebt gelijk. Ik moet die vacature invullen. Maar ik vind het lastig om de balans te verstoren in ons familiebedrijfje.’

‘Je moet inderdaad iemand aannemen.’ Lexa trok een stoel naar voren om te gaan zitten. ‘En nu we het er toch over hebben –’

Op dat moment ging Zanes telefoon over en hij nam enthousiast op. ‘Hé, Tim.’ Hij hield de telefoon tegen zijn borst. ‘Lex, kun je even wachten?’

‘Natuurlijk.’

Eenmaal terug aan haar bureau riep een stemmetje vanbinnen spottend: ‘Lafaard.’

Hoe moest ze dit doen? Haar verzoek gewoon op tafel leggen? Maar hij zei altijd ‘nee’ als hij een vraag kreeg waarop hij geen antwoord wilde geven.

Haar timing moest goed zijn. Volmaakt.

Ze was net begonnen aan haar to-dolijst toen Zane weer tevoorschijn kwam. Hij grijnsde als een verliefde tiener.

‘Ja?’ zei Lexa.

Zane gaf haar zijn telefoon. ‘Sabrina heeft me net een berichtje gestuurd.’

Ah, zijn nieuwste vlam. Een Hollywood-sterretje dat hij had ontmoet bij een benefietavond in Londen.

‘Aan jouw Nebraska-grijns te zien komt ze naar het Gottlieb-gala?’

Het Gottlieb-gala voor Jonge Ondernemers had Zane uitgeroepen tot Jonge Ondernemer van het Jaar. De vrijdag daarop zou hij in

het zonnetje worden gezet tijdens een chique soiree boven op het Waldorf Astoria, in de betoverende Starlight Room.

‘Ze neemt donderdagavond de nachtvlucht. Kun jij bloemen bestellen voor in haar kamer?’

‘Is al geregeld. Ik had al bedacht dat ik de kamer zelf zou nemen voor een verwenweekendje als ze niet kwam. Bubbeldbad, champagne...’

‘Waarom verhuis je niet gewoon? Een vrouw heeft een bad nodig.’ Zane maakte regelmatig dat soort opmerkingen, maar dat bracht haar niet op andere gedachten.

‘Niet als ik er tweehonderd per maand meer voor moet betalen. Minimaal.’

‘Zit je te vissen naar loonsverhoging?’ Zane kwam overeind en liep weg richting zijn kantoor.

‘Nou, Zane, ik wil het eigenlijk nog met je hebben over –’

‘O ja, hoe zit het met mijn speech? Voor het gala?’ Hij liep terug. ‘Heb je de aantekeningen gezien die ik bij jouw voorstel heb gezet?’

‘Ik heb je de nieuwste versie drie dagen geleden al gestuurd. Lees jij ooit je e-mail?’

‘Daar heb ik jou toch voor.’ Hij lachte niet erg overtuigend en liep verder naar zijn kantoor. ‘Ik zoek hem wel even op.’

‘Doe dat.’

In eerste instantie had ze geweigerd om zijn speeches voor hem te schrijven. Maar hij had haar zwakke kant ontdekt, haar verlangen een teamspeler te zijn, en ze had toegegeven. Ze had hem nooit moeten vertellen dat ze een tien had gescoord bij een vak over speechen op Florida State.

Lexa had een haat-liefdeverhouding met haar verlangen om erbij te horen. Elke keer als hun gezin weer verhuisd was, had ze alles in het werk moeten stellen om nieuwe vrienden te maken. Dankzij die sociale vaardigheden en haar aanpassingsvermogen was het ook gelukt. Maar het had er ook voor gezorgd dat ze gemakkelijk gekwetst werd.

‘O ja, en nog iets: hoe zit het met de miniburgers voor het gala?’

‘Zane, serieus. Als je dan je e-mails moet negeren, lees dan tenmin-

ste die van mij. Onze vestiging in Forty-Sixth Street verzorgt ze. En je weet dat we ze aan het menu toevoegen als ze een succes worden.'

'Juist, dat was mijn punt. Ik zie je om tien uur.' En hij verdween in zijn kantoor.

Lexa starde naar haar beeldscherm en slaakte een zucht. Ze zou het hem gewoon moeten vragen. Nu. Zijn kantoor binnenlopen en het vragen.

'Wil je mij tot je CEO benoemen?'

Ze broedde al bijna een jaar op dit plan. Maar omdat ze niet wist hoe ze het moest aanpakken, knaagde het aan haar. Ze lag er 's nachts zelfs wakker van.

Ze identificeerde zich zo sterk met die rol dat ze niet wist wat ze moest doen als hij 'nee' zou zeggen. Dus aarzelde ze. Wachtte ze. Zane zag toch zeker zelf wel in dat zij geknipt was voor die functie?

Lexa keek naar de gemeenschappelijke werkruimte die ze de 'denktank' noemden. Toen ze zeven jaar geleden bij Zane begonnen was, hadden ze in een overvol kantoorpand aan Canal Street gezeten en het klokje rond gewerkt om de vestiging aan Forty-Sixth te kunnen openen.

Haar man was bezig geweest met zijn promotieonderzoek en zij was de kostwinner. Ze had het geweldig gevonden. Ze genoot ervan om hem te helpen zijn droom te verwezenlijken, terwijl ze tegelijk haar eigen droom waarmaakte.

Het was heerlijk om te werken voor de intelligente en scherpe Zane. Het leven leek wel een achtbaan. Dat eerste jaar hadden ze zo veel overwinningen geboekt dat ze er een *wall of fame* voor in het leven hadden geroepen.

Maar waar ze het meeste van had genoten, was deel uitmaken van een team. Gedurende haar tijd op de basisschool en de middelbare school, was ze acht keer verhuisd. Haar vader was arts bij de luchtmacht en ze had elke keer nauwelijks de tijd gehad om ergens bij te horen voordat hij weer werd overgeplaatst.

Haar ouders en zusje Skipper waren haar beste vrienden, maar ze wilde niets liever dan geaccepteerd worden door de populaire kinderen op school.

Ze wierp een blik op Zanes deur. Hij was populair. En hij had haar geaccepteerd. Bijna dan.

Het probleem met verlangen naar acceptatie was dat de voorwaarden altijd oneerlijk waren. Wat bij de een werkte om geaccepteerd te worden, werkte bij een ander niet. Lexa had al snel moeten leren om gewoon te accepteren wat een groep leeftijdsgenoten haar bood en niet te letten op wat ze zelf wilde.

Zij kon zichzelf dan zien als CEO, Zane zag dat misschien niet zo. En dan? Moest ze dat dan maar accepteren?

‘Lex, is Zane al binnen?’ Fatima, die in de testkeuken werkte, zwaaide met een aanvraagformulier. ‘Hij moet iets voor me tekenen, tenzij jij dat ook kunt doen.’

Lexa wees naar zijn kantoor. ‘Hij klaagde net nog dat ik hem niet laat weten wat er allemaal speelt.’

Fatima lachte. ‘Weet hij dan niet dat jij de nek van dit bedrijf bent?’

Lexa hief haar handen in de lucht. Dat bedoel ik nou! Nu ze Fatima zag, herinnerde ze zich dat ze Quent een berichtje moest sturen.

Ga even naar Zane wanneer je binnen bent.

Waar gaat het over? Ga net douchen.

Het was kwart voor negen en hij kwam nu pas uit bed?

Geen idee, maar probeer hier voor lunchtijd te zijn.

Ze vermande zich en begon aan haar update over de Zaney Days voor de vergadering. Maar haar oog viel op een briefje dat ze een paar maanden geleden had uitgeprint en op de zijkant van haar computer had geplakt. “*Hou moed!*”, zei hij, en wees hen naar het land. “*De kracht der golven voert ons naar de kust.*”

Haar vader was dol op dit gedicht van Tennyson en hij had het steeds aangehaald als ze weer eens moesten verhuizen. Steeds wanneer Lexa en Skipper weer naar een nieuwe school moesten. ‘Moedig zijn betekent niet dat je niet bang bent,’ had hij dan gezegd. ‘Het betekent

dat je ondanks je angst in beweging komt.’

Waarom was ze dan zo bang om Zane te vragen haar tot CEO te benoemen? Het zou een enorme promotie zijn, met bijpassende salarisverhoging.

Maar kon ze zo’n grote stap zetten? Ze kreeg een verkrampt gevoel in haar borstkas van angst.

‘Nee’ hield niet noodzakelijk in dat ze werd afgewezen, maar zo had ze dat altijd wel ervaren. Als hij ‘nee’ zei, zou dat hun relatie een knauw toebrengen? En als ze nu niet de rest van haar leven Zanes PA wilde blijven? Wat moest ze dan?

Ze had een master bedrijfskunde met een specialisatie in corporate governance en ze kende ZB Enterprises als haar broekzak.

In de afgelopen zeven jaar had ze meer dan de helft van de Denktank aangenomen of ontslagen, verkopers en leveranciers aangetrokken, het medewerkershandboek geschreven, functieomschrijvingen opgesteld, salarisschalen bepaald en alle verschillende functies binnen het bedrijf in het leven geroepen. Ze had gesprekken gevoerd met accountants en aannemers en was bij de bestuursvergaderingen aanwezig geweest.

Kon ze echt weggaan? Zichzelf weer op de markt zetten en ergens een positie bemachtigen als CEO, of iets wat daarop leek?

Ja, ze had zich haar leven heel anders voorgesteld. Maar zo was het allemaal niet gegaan en nu was ze negenentwintig.

Het was tijd om in beweging te komen. Verder te gaan.

Zelfs haar vader moedigde haar aan om haar vleugels uit te slaan.

Vorig jaar met kerst, toen het stof van de echtscheiding was begonnen neer te dalen, was haar vader een keer met een mok eierpunch in zijn hand naast haar komen zitten.

‘Je kunt niet ophouden met leven, Lex. Ik weet dat jij deze scheiding niet wilde, maar het is tijd voor een nieuw plan.’

‘Ik heb een plan.’

‘Vertel?’

‘Ik ben er nog mee bezig.’

Hij had gegrinnikt en een arm om haar schouders geslagen. ‘Het was niet leuk voor je moeder en jullie dat ik jullie over de hele wereld

heb meegesleept, maar je bent er wel een sterke en onafhankelijke vrouw door geworden.’

‘Het heeft me ook onzeker gemaakt. Ik heb van die gedachten als: Zullen ze me wel aardig vinden? Zal ik erbij horen?’

‘Je bent nu volwassen. Het is tijd om zelf de koers van je leven te bepalen. Zorg ervoor dat je niet vastloopt, Lex. Je hebt nu lang genoeg getreurd om je huwelijk. Hoewel de scheiding ook voor mij heel onverwacht kwam. Ik dacht echt dat hij tot zijn laatste adem van je zou houden.’

Dat had ze zelf ook gedacht. Hij had het beloofd in zijn geloften en het vaak gezegd in het eerste jaar van hun huwelijk. Nadat ze de liefde hadden bedreven. Bij het ontbijt. Of gewoon tijdens een wandeling in het park.

Lexa had hem haar hart gegeven op de avond dat hij haar ten huwelijk vroeg en ze had nooit verwacht het weer terug te krijgen. Ze had gedacht dat hij iemand was van wie ze kon houden, die ze kon vertrouwen.

En toen was alles uit elkaar gevallen. In de stille momenten tussen waken en slapen vroeg haar hart soms aan haar ziel: *Wat is er nu eigenlijk gebeurd?*

Er verscheen een nieuwe e-mail in haar inbox.

De cast van de Broadway-kaskraker *Lost in Nashville* deelde mee dat ze naar de Zaney Days zouden komen. Fantastisch! Zane zou laaiend enthousiast zijn. De cast deed bijna nooit publieke optredens en wezen alle aanbiedingen af, van die van de gouverneur tot aan die van de grote talkshows.

Lexa voegde dit nieuws toe aan de al indrukwekkende line-up van de Zaney Days.

Rond halftien had ze alle gegevens die ze nodig had en ze verstuurde de agenda naar de printer. Daarna zocht ze op haar bureau naar een los dollarbiljet om een flesje water met prik uit de automaat te kunnen halen en verliet haar kantoor.

Toen ze de hoek omsloeg richting de medewerkerskeuken, kwam Quent haar tegemoet. Zijn overhemd was gekreukt en zat vol waterdruppels van zijn nog natte, donkere haar.

‘Ik ben er.’

Lexa wees naar Zanes deur. ‘Ga maar naar binnen. En neem de agenda voor de Zaney Days-vergadering mee van de printer als je klaar bent en leg die in de vergaderzaal.’

Ze stopte haar dollarbiljet in de drankautomaat en koos een flesje water met kersensmaak. Haar ex hield van water met kersensmaak. En van kersentaart. Kersenijs. Eigenlijk alles met kersensmaak. Zelfs haar kersen-lipgloss.

Ze vond het vervelend dat ze daar nog steeds aan herinnerd werd. Ze was voor negentig procent over hem heen. Of misschien vijfen-tachtig. Vooruit, voor tachtig procent. Zeker weten.

Maar liefde was krachtig. Ze zorgde ervoor dat een meisje ging dromen van dingen waarnaar ze daarvoor nooit had verlangd. Zoals echtgenote en moeder zijn, settelen in New Rochelle of in een opknapping in Cape Cod. Daar zou ze dan drie kinderen en een hond opvoeden terwijl ze de manuscripten van haar man nakeek en stiekem op zoek was naar een vakantiehuisje aan het strand van Florida, in de buurt van haar ouders.

Onderweg terug naar haar bureau keek ze even bij Zane naar binnen. Quent en hij zaten bij het grote raam dat uitzicht bood op een onbetaalbaar stukje Lower-Manhattan.

Ze zaten te kletsen alsof ze de beste maatjes waren. Het ging vast over football in plaats van werk.

Zodra ze zat, zette Lexa haar flesje water op een onderzetter, haalde een geeltje uit de middelste la van haar bureau en schreef er ‘30 september’ op. Daarna plakte ze het op de rand van haar beeldscherm.

Dit was haar deadline om de eerste CEO van ZB Enterprises te worden. Graag of niet.

En als het nu ‘of niet’ werd, wat dan? Ze had geen flauw idee. Maar die vraag moest wachten tot de volgende dag. Nu moest ze weer aan de slag. Ze kon die printjes net zo goed zelf gaan halen. Quent zou waarschijnlijk blijven zitten tot Zane naar de vergadering ging.

Op dat moment merkte ze de crèmekleurige envelop op die op de rand van haar bureau lag. Ze maakte hem open en haalde er een bijpassende kaart uit.

U bent van harte uitgenodigd voor The Fifth Avenue Story Society.

Bibliotheek van The Fifth Avenue Literary Society

Bower Room

Maandag 9 september om 20.00 uur

WAT DOE JE ALS JE DE KANS KRIJGT OM JE LEVEN TE HERSCHRIJVEN?

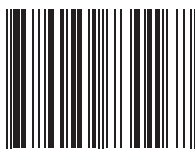
Lexa en Jett zijn al een tijdje uit elkaar als ze allebei een anonieme uitnodiging ontvangen voor een geheim verhalengenootschap. Allebei hebben ze geen flauw idee van wie deze uitnodiging afkomstig kan zijn. En allebei zijn ze te nieuwsgierig om niet naar de eerste bijeenkomst te gaan. Dat ze elkaar daar tegen het lijf lopen, is even een fikse tegenvaller... of is het een nieuwe kans?

Samen met taxichauffeur Chuck, bejaarde weduwnaar Ed en zakenvrouw Coral beginnen Lexa en Jett aan het herschrijven van hun verhaal. Elke week ontmoeten ze elkaar in een oude bibliotheek. Tussen vijf mensen die aanvankelijk vreemden voor elkaar zijn, ontstaat langzaam maar zeker een hechte vriendschap.

Want wie hen ook heeft uitgenodigd, één ding staat vast: het delen van verhalen kan levens veranderen.

Rachel Hauck schrijft romantische boeken die je onmogelijk kunt wegleggen als je eenmaal begonnen bent met lezen. Eerder verscheen van haar o.a. *De bruidsjurk* en *Het huis op nummer 7*.

NUR 302

9 789029 730167

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT